O Dialektach.

§. 47.

1. *Nomin. Sing.* Imiona własne na *λαος* kończą się w dial. dor. na *λᾶς* (*Gen. ᾶ, Dat. ᾷ*), np. *Μενέλᾶς* zam. *Μενέλαος, Νικόλας, Ἀχρεσίλᾶς.*

2. *Genit. Sing. Gen.* na *ου* kończył się pierwiastkowo zapewne na *οο*; stąd tak nazwany *Genit.* Tessalski na *οω*, którego używa Homer obok zwyczajnéj formy na *ου*. Także Tragicy w pieśniach lirycznych używają zakończenia *οω*; Theokrit używa *Genit.* dor. na *ω*.

3. *Genit. Sing.* i *Plur.* Czasem *Gen.* téj Deklinacyi formuje się na wzór Deklin. Iszéj, i tak: *a)* niektóre imiona własne na *ος* kończą się u Herodota w *Gen.* na *εω*, np. *Βάττεω* zam. *Βάττου, Κροίσεω, Κλεομβρότεω, Μεμβλιάρεω*, a niektóre Rzeczowniki, tudzież Zaimki męskie, mają *Gen. Plur.* na *εων*, np. *πεσσέων, αὐτέων, τουτέων, ἐκεινέων*; *b)* imiona nijakie (*Plur.* na *α*) miały dawniéj, jak się zdaje, *Gen. Plur.* na *άων*, np. u Hom. *ἐάων*, jak gdyby od *τὰ ἐά*, dobre rzeczy, właściwie od *ἐός, ἑό*.

4. *Genit.* i *Dat. Dual.* kończy się u Epików na *οιιν* (zam. *οιν*), np. *ὤμοιιν* zam. *ὤμοιν, ὀφθαλμοῖιν.*

5. *Dat. Plur.* kończył się pierwiastkowo na *οισι(ν)*, i to zakończenie znajduje się u Homera i wszystkich prawie poetów; także w prozie ionskiéj.

6. *Accus. Plur.* kończy się u Doryjczyków (wyjąwszy Pindara) na *ως* i na *ος*, np. *τὼς νόμως, τὼς λόκος, τὼς λαγός* (cf. §. 40, 7.).

7. W Deklin. Attyckiéj kończyli Epicy *Genit. Sing.* na *ῶο* zam. na *ω*, np. *Πηνελεῶο* od *Πηνέλεως, Πετεῶο* od *Πέτεως.* — W wyrazach: *γάλως*, szwagrowa, *Ἄθως* i *Κῶς* rozciągają ciż Epicy ze ściągnienia powstałe *ω*, przez wtrącone *ο*, np. *γαλόως, Ἀθόως, Κόως, Gen. όω.*

Deklinacya Trzecia.

§. 48.

Cechą rodzaju męskiego i żeńskiego w imionach Deklinacyi Trzeciéj jest zwykle końcowe *ς*; imiona rod. nijakiego nie mają w ogóle tego końcowego *ς*, tylko czysty Źródłosłów, np. *ὁ κόραξ* zam. *κόρακς*, kruk, *ἡ φλέψ* zam. *φλέβς*, żyła, *τὸ σέλας*, światło, *τὸ πέπερι*, pieprz. Jeżeli w *Nominati*wie z przyczyn eufonicznych zmieniła się forma Źródłosłowu, znaleść ją można w *Genit*iwie, odrzucając zakończenie *ος*, np. *λαῖλαψ, Gen. λαίλαπ-ος, ὄρνις, Gen. ὄρνιθ-ος.*

O formowaniu Przypadków.

§. 49.

A. Nominativus.

1. *Masculina* i *Feminina* kończą się zwykle w *Nominat.* na *ς*; nie dostają tego *ς* wtenczas, kiedy prawidła eufoniczne na to nie pozwalają (porów. §. 20 i 21.). Podług tego wszystkie *Masculina* i *Feminina* na trzy klassy podzielić można:

1. Do pierwszéj klassy policzyć można wyrazy, które w *Nomin.* przyjmują końcowe *ς* (ze zmianami eufonicznemi §. 21. *E.* i 22.) np.